

Arrest

nr. 153 803 van 1 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 maart 2004 een aanvraag in om machtiging tot vestiging of tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 16).

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 augustus 2004 een beslissing tot verwerping van een aanvraag in om machtiging tot vestiging of tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17).

1.3. Verzoekster diende op 9 augustus 2008 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Lagos een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van de gezinshereniging met haar Nigeriaanse echtgenoot.

1.4. Verzoekster werd op 4 mei 2009 in het bezit gesteld van een A-kaart, die werd verlengd tot 14 april 2012.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 april 2012 een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

1.6. Verzoekster diende op 1 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De hiertegen ingestelde vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 17 september 2013 verworpen (RvV 17 september 2013, nr. 109 882).

1.8. Verzoekster diende op 20 mei 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.10. Verzoekster en haar partner legden op 10 september 2014 een verklaring van wettelijke samenwoont af te Aalst.

1.11. Verzoekster diende op 10 september 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trok op 24 oktober 2014 de in punt 1.9 vermelde beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) in.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 6 maart 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 18 maart 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2014 werd ingediend door:

Naam: I. (...)

Voornaam: J. (...) O. (...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer van drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 tot 3", die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ..

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-bijlage 3 (attest van inontvangstname) dd. 16.06.2014 in het kader van de regularisatieaanvraag volgens artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dd. 15.05.2014; verklaring wettelijke samenwoning dd. 10.09.2014: deze documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

-verklaringen op eer door derden ivm de aangehaalde relatie van betrokkenen: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie

-ongedateerde foto's: gezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie

Uit het geheel van de beschikbare gegevens (zowel de voorgelegde stukken als de gegevens van het Rijksregister) blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen; noch dat ze op het voorafgaand aan de aanvraag als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd. Betrokkenen tonen niet aan een gemeenschappelijk kind te hebben.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt daarbij als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid Vreemdelingenwet bevindt. Zij zou namelijk niet op afdoende wijze hebben aangetoond dat zij reeds één jaar samenwoonde met de referentiepersoon, noch dat zij reeds twee jaar een duurzame relatie met hem onderhield, met minstens drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen.

De bestreden beslissing stelt voorts uiteraard wel terecht dat verzoekster evenmin aantoonde een gemeenschappelijk kind te hebben met de referentiepersoon.

Verzoekster heeft echter wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat zij reeds een jaar samenwoont met de referentiepersoon, en dat zij reeds twee jaar met hem een duurzame relatie onderhoudt.

Vooreerst blijkt dit met name uit de aanvraag 9bis van 15.05.2014, waarin aan verweerder ter kennis werd gebracht dat verzoekster op dat moment al meer dan een jaar samenwoonde met de referentiepersoon. Op 16.06.2014 werd de samenwoning bovendien bevestigd door de woonstcontrole van de gemeente Aalst. De aanvraag 9bis werd zoals aangegeven weliswaar onontvankelijk verklaard, maar de samenwoning van verzoekster met de referentiepersoon, noch de in de aanvraag vermelde

duur van deze aanvraag werd in die beslissing betwist. Pas voor het eerst in de thans bestreden beslissing wordt dit gegeven betwist.

Daarnaast wijst verzoekster op de verklaring van de heer J.(...) N.(...), die op 28.09.2014 verklaarde: “Gedurende meer dan twee jaar ken ik C.(...) G.(...) en I.(...) J.(...) als een goed overeenkomend koppel die zich beiden thuis voelen in dit land, en zich hier volledig hebben aangepast om hier een mooie toekomst op te bouwen. Graag zou ik dan ook zien dat zij hier kon blijven met haar vriend. Hopend op een gunstig advies van jullie.”

De verklaring spreekt voor zich, en er blijkt uit dat verzoekster reeds twee jaar met de referentiepersoon een koppel vormt, hetgeen volledig in lijn is met de inhoud van de aanvraag 9bis die verzoekster op 15.05.2014 indiende. Aangezien verzoekster de hele tijd bovendien in België bleef en het grondgebied niet verliet, is er geen redelijke twijfel mogelijk over het feit dat zij de referentiepersoon in totaal meer dan driemaal ontmoette met een duurtijd van minstens 45 dagen. Dit blijkt bovendien al minstens uit het feit dat uit de woonstcontrole van de gemeente Aalst van juni 2014 (de periode tussen 16.06.2014, datum van het attest van inontvangstname bijlage 3 en 10.09.2014, datum van de aanvraag gezinshereniging, bevat uiteraard meer dan 45 dagen).

Ook de voorliggende foto's wijzen op een stabiele relatie van verzoekster met de referentiepersoon. Weliswaar kan uit deze foto's geen duurtijd van de relatie worden afgeleid, maar ze vormen wel mee een eensluidend vermoeden op.

Verweerder verwerpt de verklaring van de heer N.(...), aangezien het om een verklaring op eer gaat die niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst.

Het artikel 40ter noch het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geven echter aan op welke manier de duur van de relatie kan of moet worden aangetoond. Het bewijs is dan ook vrij, en verweerder voegt een voorwaarde toe aan de wet wanneer hij stelt dat getuigeverklaringen niet dienstig kunnen worden ingeroepen.

Nu er kennelijk geen reden voorhanden is om aan de verklaring van de heer N.(...) te twijfelen, moet worden aangenomen dat de verklaring correct is. Dit temeer aangezien ze zoals aangegeven in lijn ligt met de overige stukken in het dossier, die doen vermoeden dat verzoekster zowel al meer dan een jaar voor de aanvraag met de referentiepersoon samenwoont, en dat zij al meer dan twee jaar met hem een duurzame relatie onderhoudt.”

2.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 40bis van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet wordt het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

2.3. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoekster op 10 september 2014 een aanvraag voor een verblijfskaart in met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter – zie punt 1.11). Verzoekster legde daarbij haar paspoort neer. Verzoekster diende ten laatste op 10 december 2014 nog volgende documenten over te maken: bewijs duurzame relatie, inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering, geboorteakte, identiteitskaart, bewijs voldoende huisvesting en bewijs bestaansmiddelen.

2.4. Verzoekster maakte volgende documenten over: een schrijven van de heer en mevrouw D. M. – O., een schrijven van de heer J. M. H. N., een attest van notaris V. D. B. P. waaruit blijkt dat de partner van

verzoekster eigenaar is van een woonhuis, een overzicht van de loonafrekeningen van de partner van verzoekster van het jaar 2013, een loonfiche van het jaar 2013 van de partner van verzoekster, loonafrekeningen van januari, februari, maart, april, mei, juni, juli, augustus, september en oktober 2014 van de partner van verzoekster, een verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds van verzoekster en een verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds van de partner van verzoekster. Per brief van haar raadvrouw daterend van 9 december 2014 maakte verzoekster, naast nogmaals bovenstaande stukken, verder een kopie van de identiteitskaart van haar partner, een aantal ongedateerde foto's, haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (zie punt 1.8), een attest van inontvangstname van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (bijlage 3) van 16 juni 2014 en haar geboorteakte over.

2.5. Verzoekster oppert dat zij wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij en haar partner reeds een jaar samenwonen en dat zij reeds twee jaar een duurzame relatie onderhouden. Verzoekster verwijst hiervoor naar de overgemaakte aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 mei 2014 waarin zou vermeld staan dat zij en haar partner al meer dan een jaar samenwonen. De Raad stelt vast dat in de verblijfsaanvraag inderdaad wordt aangegeven dat verzoekster *“entretient une relation amoureuse avec Monsieur C.(...) G.(...), de nationalité belge, avec lequel elle habite depuis un an”*, maar deze bewering wordt behoudens middels een kopie van de identiteitskaart van haar partner op geen enkele wijze gestaafd. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in de bestreden beslissing dan ook terecht stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf *“(...) te recent (is) om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.”* Waar verzoekster poneert dat hun samenwoning op 16 juni 2014 door de woonstcontrole werd bevestigd, kan zij niet worden gevolgd. Het attest van inontvangstname van 16 juni 2014 (bijlage 3) houdt enkel in dat in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd vastgesteld dat verzoekster effectief op het grondgebied van de stad Aalst verblijft. Dit document bevat louter een indicatie dat verzoekster op een bepaald adres verblijft, maar kan bezwaarlijk een bewijs vormen van effectieve samenwoning. Bovendien is blijkens de gegevens van het administratief dossier de optie *“woont bij:...”* op het papier van de woonstcontrole niet ingevuld en zelfs doorstreept. In de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd niet specifiek ingegaan op de samenwoning van verzoekster en haar partner en of zij al dan niet een duurzame en stabiele relatie onderhouden, waardoor dit geen beletsel vormt voor de gemachtigde van de staatssecretaris om hierover in een latere beslissingen alsnog standpunt in te nemen. In elk geval toont verzoekster hiermee niet aan dat zij haar partner reeds 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag van 10 september 2014 kende of met deze partner reeds meer dan één jaar had samengewoond.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, bewijst zij met de verklaring van de heer J. N. *“hetgeen volledig in lijn is met de inhoud van de aanvraag 9bis”* en haar loutere bewering dat zij het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft niet dat zij en haar partner elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen bedroegen. Door louter te stellen dat de foto's een *“eensluidend vermoeden”* van haar relatie met haar partner oplevert, weerlegt verzoekster geenszins het pertinent motief van de bestreden beslissing dat *“er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden”*, waardoor deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van haar relatie.

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt in de bestreden beslissing dat de verklaring van de heer J. N. geen afdoend bewijs is van de relatie tussen verzoekster en haar partner aangezien *“een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden.”* Volgens verzoekster voegt de gemachtigde van de staatssecretaris door aldus te oordelen een voorwaarde aan de wet toe. Hierin kan zij echter niet worden bijgetreden. De bewijsvoering is, zoals verzoekster ook terecht aangeeft, vrij maar de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een appreciatiemarge bij het beoordelen van de voorgelegde stukken. In het kader van zijn wettigheidstoezicht toetst de Raad of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). De *in casu* gedane beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris komt de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor.

2.8. Er werd geen schending van artikel 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN